

No. 6. }

Juni 1888.

{ 14de Aargang.

Jeg tjener den bedste Herre.

Jeg tjener den bedste Herre,
 Han bo'r over Himlens Sky;
 Hver Morgen og alle Dage
 Hans Naade mod mig er ny.

Den Gang jeg var spæd og lille,
 Han tog mig saa mildt i Favn,
 At jeg hans Varn skulde være,
 I den Treeniges Navn.

Dg overalt, hvor jeg færdes,
 I Syd og i høie Nord,
 Med undrende Fryd jeg finder
 Guds Visdoms og Godheds Spor.

Thi Blomsten og Fuglesangen,
 Alt skjønt fra Pol til Pol,
 Det er jo som spredte Straaler
 Af samme Gudsdomsfol.

Men skjønnere end de Blomster,
 Som speile hans Glands paa Jord,
 Er dog det Menneskestie,
 Hvori Guds Kjærlighed bo'r.

Dg bedre end Fuglens Trille,
 Som toner i Mark og Skov,
 Er Sangen, Guds Menighed sender
 Mod Sky til sin Frelsers Lov.

Saa gaar jeg da trygt hernebe,
 Han holder mig ved sin Haand;
 Min Gjærning og Tanke leder
 Han ved sin hellige Aand.

Hver Gang jeg er træt og mødig,
 Sit Nadverbord har han bereb,
 At jeg slet intet skal fattes
 I Tid og i Evighed.

Dg kommer end Livlens Taage
Dg Smertens og Sorgens Nat —
Et eneste Ord fra hans Læbe —
Saa spredde sig Mørket brat.

Naar bort jeg herfra skal vandre,
Han siger til mig i Løn:
"Frygt ei, du ved jo, dig venter
Hos mig en Bolig saa skjøn!"

Der skal du i Livl ei bæve,
Men alt, hvad paa Jord du saa,
I Speil som en dunkel Tale,
I Lyset du skal forstaa.

Der skal du favne de fjære,
Jeg kaldte før dig her hid,
Dg der jeg din Ven vil være,
Din Broder til evig Tid."

Chr. Bredsbørff.

En mærkværdig Drøm.

(For "Børneblad" ved N. D. Alfssen).

Paa samme Tid som vi indromme, at det vilde være urigtigt at lægge for megen Bægt paa Drømme, saa maa vi dog erkende, at Drømme ofte har havt sin store Betydning. Hovedsagen er, at vi prøve dem noie efter Guds aabenbarede Ord.

Baade i det gamle og i det nye Testamente har Gud aabenbaret sig for sine Børn i Drømme, og det er vel ikke umuligt, at han kan gjøre det samme nu, om han finder for godt.

Men hvorledes det nu end forholder sig med Drømme ialmindelighed, og hvad man end vil tænke om denne Drøm, som jeg her skal fortælle, saa er det ialfald en sandfærdig Beretning om noget, som virkelig er hændt, I her skal saa høre.

Det var kun ugjerne, at Faderen gik ind paa at lade denne Beretning offentliggjøre da det for var hans Søn, den lille Drømmer, saa meget imod. Naar der havde været Tale derom, da pleiede han at sige: "Den Drøm er for god til, at man skulde le af den."

Vor lille Drømmer var en Dreng paa fem Aar. Faderen har være gift to Gange og var bleven Enkemand for anden Gang. Med den første Hustru havde han havt tre

Børn, der vare døde, med den anden to. Efter det første Egtekab var der to Børn ilive, efter det andet var der foruden denne Dreng endnu et Barn, der overlevede Moderen. To Sødskende og tre Halvsøstende havde han altsaa i Himmelen.

Da jeg ikke har faaet hans Tilladelse til denne Offentliggjørelse, saa vil jeg heller ikke give hans rette Navn, men kalde ham John.

Denne John var, skjønt saa ung, dog meget vilter og uskyldig; han udmærkede sig fremsfor sine Kammerater ved sin stoiende Opførsel; det var vanskeligt at holde ham inde, han vilde helst være ude paa Gaden, og han viste sig at være af en saa stridig Natur, at Moderen ofte udtalte sin store Frygt for, hvordan det skulde gaa lille John. Efterat han havde havde havt denne Drøm, indtraadte der imidlertid en stor Forandring. Han blev stille, indsluttet i sig selv, ja var en Tid næsten menneskesky. Faderen kunde ikke faa ham til at deltage med de andre Børn i nogenformhelt Fornøielse, og Folgerne af Drømmen ere endnu mærkbare, skjønt Gutten nu er over tyve Aar gammel.

Men til Sagen. En Nat omtrent 3 Maaneder efter Moderens Død vækkes Faderen ved et forfærdeligt Skrig fra Johns Leie. Han søger forgjæves at berolige ham, og lige frugtesløse vare hans Bestræbelser for at finde ud, hvad der var paafærde. Da han ikke kunde forklare sig Aarsagen og ikke kunde faa den mindste Oplysning af Gutten, der vedbliver uophørlig at skrig, saa begyndte Faderen at frygte for, at det hele var Stridighed og Brangvillighed, og truer ham med at tage Riset, dersom han ikke vilde sige, hvad der manglede ham. Endelig faar han ud af ham de Ord: "Jeg har været hos Moder. Jeg vil gaa did igjen, der var saa skjøn." Faderen siger da til ham: "Du har altsaa drømt?" "Nei," siger han, "jeg har virkelig været der".

Under den hele paafølgende Samtale vedbliver Gutten at græde, omend ikke fuldt saa voldsomt, og siger flere Gange, at han vilde gaa tilbage til Moder.

Med megen Noie og under mange Afbrudelser faar Faderen ud af ham, hvad han

i Søvn har seet og hørt, og det har vaakt baade hans og andres Forundring. Man vil vel have vanskeligt for at tro, at saadanne Ting i vaagen eller sovende Tilstand kunde vedersfares et lidet Barn, og især synes det vel urimeligt, at han var istand til at gjenge det for andre. Efter saa lang Tids Forløb er ogsaa flere af Enkelthederne ved Barnets Beretning udslettede af Faderens Erindring. Men det væsentlige kan han aldrig glemme; det erindres ogsaa af Sønnen selv — og gjør uden Tvivl endnu et dybt Indtryk paa hans Sjæl.

Vi ville anføre en Del af Faderens Spørgsmaal og Sønnens Svar.

Faderen: "Hvad sagde din Moder?"

Sønnen: "Hun spurgte mig, hvad du bestille, og jeg fortalte hende, at du var i Kjøkkenet og pudsede Lampen. Moder var saa pen, hun var hvidklædt, hun havde Binger og kunde flyve. Hun havde en Guldkrone paa Hovedet og Guldarmbaand paa Hænderne. Hendes Klæder vare saa straalende og skønne." Og atter og atter gjentager han de Ord: "Jeg vil gaa til Moder; lad mig saa gaa til Moder!"

Paa Spørgsmaalet: "Var hun alene?" svarer han: "Nei, hun havde to smaa Børn med sig; den ene sad paa hendes Skød, den anden holdt hun ved Haanden. De havde ogsaa Binger og vare hvidklædte ligesom Moder."

Dernæst blev hun spurgt, om der var flere tilstede. Hertil svarede han: "Ja, der var en anden Dame, og hun havde tre Børn med sig af Udseende som de andre."

Faderen: "Talte denne Dame til dig?"

Sønnen: "Ja, hun spurgte om C. og J." (de to Børn der vare iløve) "vare hjemme, og jeg svarede nei, at de nu vare borte."

Faderen: "Hvad sagde hun til det?"

Sønnen: "Jeg husker det ikke rigtig, men hun likte det ikke."

Han gjorde ogsaa flere Gange Bemærkninger om et Lam, der fulgte dem overalt. Dette Lams Skønhed og Deilighed kunde han ikke noksom beundre, og, naar han havde talt om noget andet, saa kom han igjen tilbage til Lammet.

Paa Spørgsmaalet om, hvordan det saa ud der, hvor Moder var, begyndte han igjen krampagtigt at græde. Han kunde ikke forklare det, det overgik al Beskrivelse, og han ønskede kun, at han maatte komme did igjen.

Faderen: "Havde ikke Moder noget mere at sige til dig?"

"Jo, hun sagde: 'Jeg maa nu forlade dig, men jeg skal se dig igjen om en Stund'. Derpaa tog hun sine smaa, og alle forseandt i Luften. Wien, idet de drog bort, kommer Djævelen og udspyr efter dem en giftig Strøm, der var saa ubyre, at den til en Tid fordunklede det klare Lys, der omstraaled dem."

Paa Spørgsmaalet, om denne Strøm naaede dem og skadede dem, siger han: "Nei." Men dette var Aarsagen til Barnets Strig.

Sangens Gave.

En mærkelig Hændelse tildrog sig en Gang med en stolt Ungling, som af sin fromme Moder havde lært at synge de gamle Salmer, der for dem vare hjemlige Ord baade i Kirken og ved Arnen. Da han voxede til, drog han bort fra sit Fødeland, blev taget til Fange af Tyrkerne og gjort til Slave i en af Barbariets Stæder. Men han glemte aldrig Zions Sange, sjøndt han nu maatte synge dem i et fremmed Land og for Hedningers Øren. En Aften irøstede han sig paa denne Maade, da nogle Sømands Opmærksomhed fra et engelsk Krigsskib's Dæk hændroges ved de hjemlige Toner af en gammel kjendt Salme, som lød ud til dem over de af Maanen belyste Bølger. Paa engang gik det op for dem, at en af deres Landsmænd derinde paa Land maatte hensemægte sit Liv som Fange. I Hast væbnede de sig, bemandede en Baad og spillede ingen Tid, før de iværksatte hans Befrielse. Hvilken Glæde for ham, efterat have tilbragt 18 Aaaneer i Slaveri, atter at staa som fri Mand blandt Landsmænd! Det kunde han takke sin Moders Salmer for.

Saa søvnia, saa træet!

Hædre din Fader og din Moder.

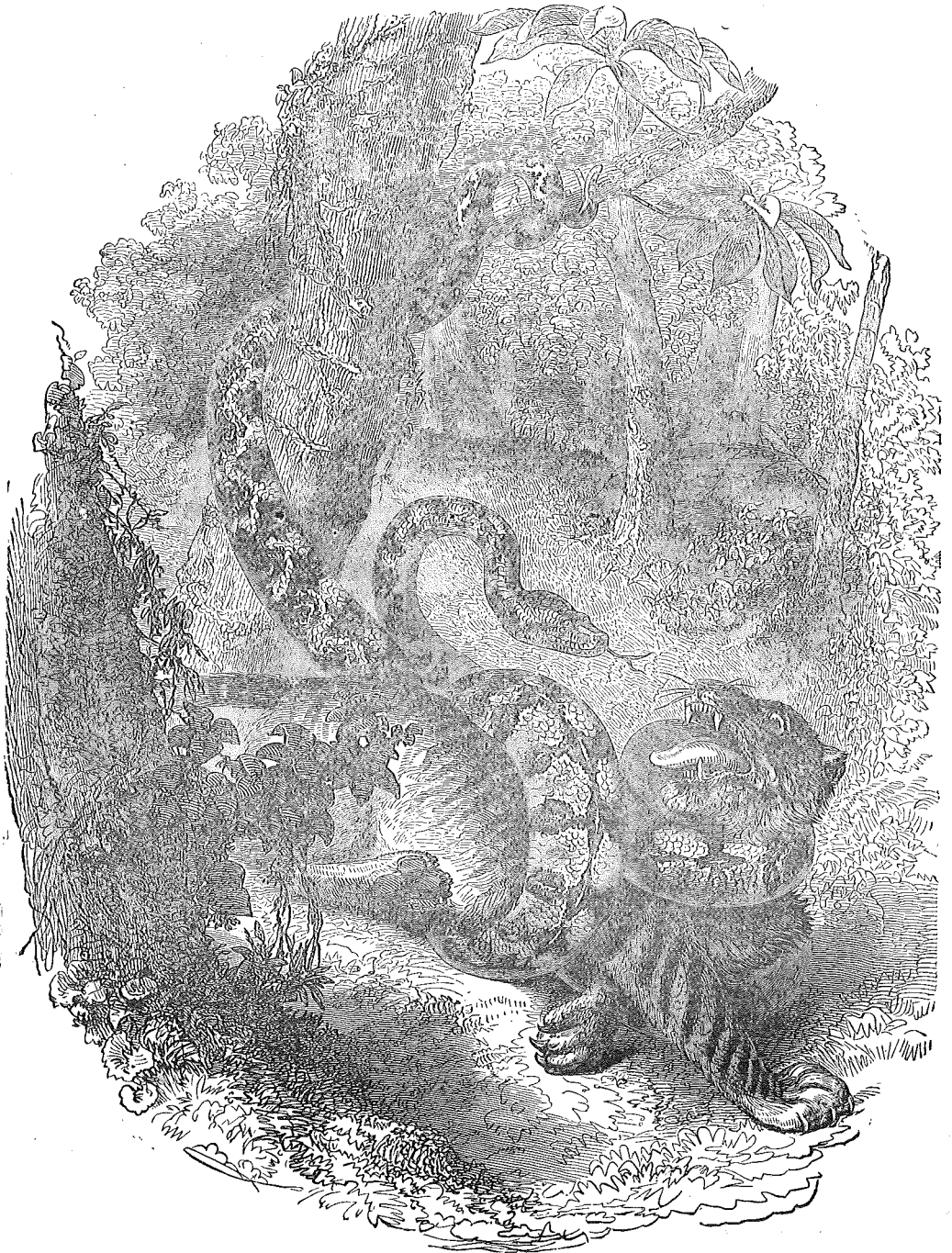
Elsker Forældre! Aftjyder og ærer
 Hver den, som staar i Forældrenes Sted!
 Gud selv den Vei til Lykkelighed lærer,
 Vid da, der følger Velsignelse med.

Ve den, som Fader og Moder bedrøver!
 Fredløs han vanter, ham venter en Dødm;
 Straffen for Synden, om stundom den tøver,
 Sikkest fra Herren tilsidst dog den kom.

Lediggang.

Lediggang er Djevleens Hovedpude.
 Lediggang, ondt i Svang.
 Staaende Vand, stinkende Vand.
 Hvo intet saar, han intet faar.
 Arbeid, mens du er frisk og ung,
 Det gavner, naar du bliver gammel og tung.
 Der rinder meget Vand, mens Mølleren sover.

Ramp mellem en Tiger og en Boaflange.

Anton og Marie
eller
Susene ved Hulveien.
(Af E. Christensen).

Hvor Hulveien bøier ind i Skoven, ligge to smaa Huse, og i disse bo Anton og Marie. Det er saadan en yndig Plet om Sommeren, naar Skoven er grøn, Fuglene syng, og den deilige blaa Himmel hvælver sig over det hele. Men ogsaa om Vinteren er der godt at være, det siger Anton da; det er, naar den nærliggende Sø er belagt med Is, og naar Sneen ligger paa Bakken, paa hvilken man kan faa sig nogle deilige Slædeure. "Ja ingen Stedet er der saa deiligt som h. r." det siger baade Anton og Marie.

Nu ere de lykkelige, de to smaa Sjæle; thi nu maa de gjerne tale, lege og synce sammen — men saaledes har det ikke været bestandig. Der var en Tid, da de maatte stjele sig til at se til hinanden gennem Havgitteret; da græd de mange Gange begge to — nu le de bestandig til hinanden. Der var nemlig Ufred mellem deres Forældre, hvorfor, det er ikke let at forklare, Børnene vidste ialfald ikke Grunden, men de følte godt, det var noget slemt, de maatte jo ikke mere lege sammen. Nu skal vi høre, hvorledes det paa engang blev godt igjen.

Antons Moder — en fattig Enke — blev syg. Hun havde ligget tilfængs en hel Uge og blev bestandig daarligere. Det eneste, Anton kunde, var at græde og kysse sin stakkels blege Moder; — men han syntes dog, det hjalp lidt, for hver Gang han gjorde det. Saa var det en Nat — det var i det tidlige Foraar — at hans Moder vækkede ham.

"Anton, min kjære Dreng," sagde hun, "kan du ikke løbe efter Lægen. Jeg er bleven meget daarligere, end jeg har været"

Det gik i en Fart, saa var han i Toiet, han havde ikke saa meget at skulle have paa. Det var balmørkt udenfor. Ifte en Stjerne var at se paa Himlen, og det blæste saa koldt; men jeg tror ikke han mærkede det. Den bugtede Bei vidde han ikke følge, der-

for skjed han Gjenvei over Marken. Han maatte blot passe paa, naar han naaede til Søen, at dreie silvestre, saa var han paa Veien igjen. Det gik fremad i et rasst Løb. Da han var i Nærheden af Søen, dreiede han af og naaede Veien; han ilede videre. Pludselig løb han paa et Menneffe.

"Naa, naa, saa sagte," hørte han en Stemme sige temmeligt barskt.

"Om Forladelse, gode Herre" svarede den forpustede Dreng, "Moder er syg, derfor skal jeg skynde mig efter Lægen!"

"Saa er det mig, du løber efter. Kom, saa følges vi ad!"

Snart stod de i den fattige Stue ved den syge M. ders Seng. Lægen undersøgte hende omhyggelig og rystede paa Hovedet. Han tog Pen, Bæk og Papir op af Lommen og skrev en Recept.

"Der er halvanden Mil til Apotheke," hørte Lægen, "og om to Timer maa De have Medicinen. Vor der ingen Folk i Nærheden?"

"Paa den anden Side af Veien bor der en Familie," svarede den syge mat, "men" . . .

Lægen var allerede ude af Døren, Anton fulgte ham.

"Her, Hr. Doktor, her," raabte Drengen og førte ham til det lille Kæbhus.

Lægen bankede paa Døren med Hænder og Fødder, medens han med sin Tordenstemme raabte paa Folkene. Et Øeblik efter viste en Mand sig i Døren.

"Hvad er der?" spurgte denne angst.

"Lad det gaa i en Fart!" var Lægens Svar, "i den nærmeste Gaard faar J en Hest og galloperer til Apotheke efter den Medicin, som Recepten angiver. Er J ikke tilbage inden to Timer, er Enken derover død!"

"Maa jeg først tage lidt mere Løi paa?"

"Afsted, siger jeg!" brølte Lægen i en Tone, der ikke taalte Modsigelse, og Manden fo'r afsted som en Vind hen ad Veien.

I det samme kom hans Kone tiishne. Lægen beordrede hende siebliffelig over til Enten for at hjælpe med at pleie hende. Nabofolken fulgte ham bleg og skjælvende. Snart var hun i fuldt Arbejde derover midt at udføre alt, hvad den strenge Læge befalede, og det var ikke saa lidt; thi alt i Huset laa hulter til hulter. Dryppende af Sved, kjøndt han kun var halvt paaklædt, kom Manden tilbage fra Apotheket, inden de to Timer vare forløbne. Enten fik Medicinen og faldt i Slummer; Manden bragte Hesten tilbage til den Bonde af hvem han havde laant den, medens Konen og Lægen blev hos den syge Enke og lille Anton, indtil Morgenens brød frem. Den værste Fare var nu overstaet.

"Lad mig nu se, I pleie hende godt i et Par Maaneder," sagde Lægen, da han skulde til at gaa, "saa vil alt være overstaet. I kan sende Regningen for Eder's Uleilighed til Vorherre, han betaler!"

Dermed gif han. Nabofolkene pleiede hende paa det omhyggeligste. Ehygdommen spoandt efterhaanden bort fra Enten og Breden fra Nabofolkene, og, da de to Maanedere vare forløbne, var alt godt. Nabofolkene sendte ingen Regning til Vorherre for den Uleilighed, de havde havt de koitterede nok af paa en gammel, og alle btfandt sig vel derved — Anton og Marie ikke mindst. De to smaa Sjele kan ikke tænke, at der er et Sted, der er saa velsignet som det, hvor de bo, og det kan de have Ret i; thi ingen Steder er der saa godt og velsignet, som netop der, hvor Kjærligheden binder Menneskene sammen.

Sjel mod Sjel tæt knyttet sammen,
 Søg hos Gud at finde Fred;
 Lad for Jesus Hjerteflammen
 Lue høit i Kjærlighed.
 Han er Træet, vi 's Grene,
 Han er Lyset, vi beis Glands,
 Han er Mesteren alene —
 Han er vor og vi er hans.

(Functe.)

Den omme Samvittighed.

Den berømte Korfater, Theodor Gottlieb Hippel (f. 1741, død 1796) fortæller i sin Levnetsbeskrivelse, at han i sit 6'e Aar en Søndag Estermiddag var ude at besøge nogle Venner af Familien, hos hvem han drak The og spiste Hvedebrod. Medens han var der, snakkede han forroiet op, som Børn pleie at gjøre, og sagde midt i al sin Snakken med fuldt Vidende en Usandhed. Han bebreidede sig det strax, men skammede sig ved at tilstaa det og lod som ingen Ting. Da han kom hjem, var han imidlertid saa angst og urolig, at han ikke turde være ene et Dieblit, og kunde dog ikke overvinde sig til at sige til sine Forældre, hvad det var, der var iveien. Han kunde intet spise og var feberhed, hvorfor han blev bragt i Seng. "Jeg vil bede Gud om Tilgivelse," tænkte han; men han kunde slet ikke bede Samvittigheden sigde ham, at han først maatte tage sine lognagtige Ord tilbage. Endelig vovede han dog at kalde paa sin Moder og tilstaa hende det hele, hvorpaa han bønfaaldt hende om igjen at bringe ham til den Familie, hvor han havde været. Hans Bøn blev opfyldt, og da han var kommen derhen og havde taget sine Ord tilbage, var pludselig Feberhede og Angst forbi. Han bad om et Stykke Smørrebrod, som han spiste med god Appetit, og sov ind med det Forsæt aldrig mere at sige en Usandhed.

Smaastrykker.

Da den berømte Astronom Jhak Newton laa paa sit Dødsleie, sagde han til sin Familie: "To Ting har jeg i mit Jordbliv lært: den ene, at jeg er en stor Synder; den anden, at Jesus Kristus er en endnu større Frelser."

— N. Copernikus, den nuværende Astronomis Fader, forfattede selv følgende Gravskrift over sig:

"Pauli Naade begjærer jeg ikke,
 Petri Krone forlanger jeg ikke,
 Men om den Naade, som du paa Korset
 gav Nøveren,
 Beder jeg uden Afslælse."

Skinnet bedrager.

"Hør Fader! kan du ikke sige mig,
Hvor det kan være, der paa samme Ager
Staa'r, som høit over Mængden rager,
Og andre, som i Støvet neie sig,
Ja neie sig saa dybt for dem, der kneiser,
Som Stodderen sig høier for en Keiser?"

"Nei ikke saa, min Dreng! de neie sig
Som Kirkegjængere for at velsignes;
Ved Stoddere de mindst af alt kan lignede, —
For — kom her hen, saa skal jeg vise dig,
Hvor mange fulbe Kerner disse rumme;
Hvad Under da, om Straaene sig krumme?"

Men hines Høihed er kun Skallestjul;
De rage op med deres lange Rangler;
Hvad hjælper Skallen dem, naar Kernen
mangler?

Og hvad er Nødden værd, naar den er hul?
Eh mærk dig, om end Skallen er det største,
Er det, den glemmer, altid dog det første!"
A. Langsted.

Bugarsang.

Luf nu blid og rolig
Dine Dine blaa!
Slumre sødt, fortrolig
Med Guds Engle smaa!
Om dit lille Leie
Har de leiret sig,
Og paa dine Veie
Vil de følge dig.

Luf nu blid og rolig
Dine Dine blaa!
Slumre sødt, fortrolig
Med Guds Engle smaa!
Og naar Sol oprinder
Over Vjergetop,
Med et Smil om Kinder
Vil du vaagne op.

Mod Epil.

Paa Spillehuset trende Porte se:
Dud Lyst en, Skændselens to, Opdens tre.
Folk gjennem første Port indvandre,
Ild ad de andre.

Kvitteringer.

Børne-Bidrag til det nye theol. Seminar i Minneapolis.

Fra Asta G. og Marie P. Gaaland,
Homedahl, Minn., hver 25 Cts., tilf. 50 Cts.

2 Maaneders Subskription af Børn i Past.
A. J. Andersens Mgh., Hancock, Minn., nemlig
K. C. Helgesens Børn Mabel, Clifford, Da-
vid og Ida, hver 20 Cts. pr. Maaned, O. L.
Brevigs Børn Harry, Ina, Eva og Lily, hver
20 Cts. pr. Do. og J. W. Grandhjem's Børn
Willie, Alice, Fannie og Corral, hver 5 Cts.
pr. Do., tilf. \$3 67.

Fra Børn i Past. P. H. Dahls Mgh.,
Vangen, Dac. (i "Børneblad" No. 4 stod ved
en Feil Bangs Mgh.): a) For Januar, Fe-
bruar og Marts: fra Birthe, Nils og Albert
Parsen, hver 10 Cts. pr. Maaned, og fra
Norman og Ida Pedersen, hver 6 Cts. pr. Do.;
b) for April: Norman og Ida Pedersen, hver
7 Cts., Anna, Hans, Ingeborg og Pauline
Dahl, hver 12 Cts., Anna og Iver Olsen,
hver 10 Cts. og Martha Olsen 5 Cts., tilf. \$2.12.

Fra Børn i Fergus Falls for Ma i Maaned:
Louise Nilssen, Marie Jacobsen og Alex. Fos-
smark, hver 50 Cts., Sophia og Lisa Duse,
Josephine og Owen Parke, Clara og Edwin
Bach, Thea og Jonny Knoff, Auden og Louise
Johnson, Johnny og Henry Dahl, Minnie og
Roy Weet, Agnes Fossmark, Peder Lee, Se-
verin Christof, Johannes Bach, Jørgen Fossen,
hver 25 Cts., ialt \$6.25.

Fra Søndagskolebørn i Red Wing ved
Chr. Peterfen \$2.60. Totalsum \$15.07.
G. D. Kustad.

Gaade.

1.
Den kan være grim, den kan være deilig,
Selv naar den tier, den tale kan.

2.
For en Frier er den helt ubeleilig,
Men bruges ellers af mangen Mand.

1 2.
En Evang. hvori sig mange maa skifte;
Stribenter og Hunde ynde den ifte. G.

Opløsning

paa Gaaden i No. 4:
Jonathan.

Nødtlig opløst af W. C. H., Clear Lake, Wis.;
K. E. W., Northfield, Wis.; H. W. M., Elon,
Iowa; J. M., St. Olaf, Dac.; C. M. S.,
Bode, Iowa; S. L., Oscar, Minn.; K. N.
S., Lake Mills, Iowa.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Ædel. og Enigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.